

Ekim Devrimi ve oportünizm ve sekterizme karşı mücadele

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye) BP(NK/T), Madde No. A21, "100 Ekim Devriminin Önemine Dair Uluslararası İnternet Tartışması", 15 Ekim 2017

* Ekim Devriminin zaferinin tarihi aynı zamanda Leninizm'in ortaya çıkışının ve oportünizmin her türüne karşı zaferinin tarihidir. Emperyalizm ve proleter dünya devrimi çağının Marksizm'i olan Leninizm, oportünizmin her türüne karşı ideolojik mücadele içinde gelişmiştir.

Henüz Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi kurulmadan önce, Lenin, başka Marksistlerle birlikte o günlerde Rusya devrimci hareketi içinde egemen durumda olan Narodniklere karşı sert bir ideolojik mücadele yürütmek zorunda kalmıştı. Bu mücadele sonucunda Marksizm Rusya devrimci hareketi içinde egemen hale geldi.

Rusya Sosyal Demokrat Partisi'nin 1898'de kuruluşu propaganda açısından çok önemli idi. Ve fakat parti henüz gerçekte yaratılmamıştı. Programı ve tüzüğü, merkezi bir yönetimi yoktu. Var olan değişik marksist çevreler arasında hemen hemen hiçbir bağ yoktu.

Lenin'in daha sonraki Rusya Sosyal Demokrat Partisi II. Kongresi'ne kadar olan dönemdeki ideolojik mücadelesini gelişen ekonomist sapmaya ve çevrecilik anlayışına karşı yoğunlaştırdı. Rusya'da kendini leninist tarzda ekonomizmden ayırma, aynı zamanda Uluslararası Marksist Hareket içinde Bernstein'cı revizyonizme karşı mücadele idi. Gerek ulusal gerekse uluslararası arenada birçok marksist o dönemde Lenin'in ekonomistlere karşı açık ve kamuoyu önünde yürüttüğü mücadelesini 'çok sert' buluyor ve reddediyorlardı. Marksistlerin bir parti çatısı altında birleştirilmesi açısından bunun zararlı olduğunu söylüyorlardı. Lenin onlara haklı olarak şu cevabı veriyordu:

***"Birleşmeden önce ve birleşebilmemiz için, ilkönce kesinlikle ve kararlılıkla aramızdaki ayrılıkları belirlemeliyiz."**¹

Lenin'in bu yaklaşımı bugün de gerek tek tek ülkelerde gerekse uluslararası alanda Marksist-Leninistlerin birliği için yol göstericidir. Görüşümüzce bu proleter kavga kültürünün temel ilkelerinden biridir.

Lenin, onu o yanlışları açıkça ve kamuoyu önünde eleştirdiği için bölücülükle suçlayanlara şöyle diyordu:

"Ne yapmamalı (genelde ne yapmamalı ve bir bölünmeye yol açmamak için ne yapmamalı) sorusuna cevap olarak ben öncelikle şunu söylüyorum: Bölünme konusunda ortaya çıkan ve giderek güçlenen nedenleri partiden gizlememeli; bunlara yol açan olayları ve durumları gizlememelidir. Hatta bundan fazlası; yalnızca partiden değil, imkanlar ölçüsünde dıştaki kamuoyundan da gizlememelidir. 'İmkanlar ölçüsünde' diyorum, çünkü illegallite nedeniyle gizlenmesi zorunlu olan

bazı şeyler vardır- fakat bu gibi konular bizim bölünmelerimizde çok küçük bir rol oynuyor. Geniş kamuoyu – bu önlenilebilir olan bölünmeleri önlemek, kaçınılmaz hale gelen bölünmelerde ise zararı en aza indirmek için en garantili ve tek güvenilir araçtır.”²²

Lenin’in bu yaklaşımı, Stalin önderliğinde III. Enternasyonal (Komintern) döneminde de sürdürüldü. Sovyetler Birliği’nde, açık ve kamuoyu önünde eleştiriden korkan Kruşçef revizyonistleri iktidarı bütünüyle ele geçirdikten sonra bu yöntem yaklaşım terk edildi. 1957 ve 1960 Moskova konferanslarında, Dünya Komünist Hareketine görüş ayrılıklarına yaklaşım konusunda, leninist yaklaşıma bütünüyle ters yeni kurallar ve normlar dayatıldı. Bugün de Dünya Devrimci Hareketi içinde, çoğunlukla, 1957-1960 Deklarasyonlarında tespit edilen revizyonist norm ve kurallara sahip çıkılıyor. Siyasi eleştiriler saldırı, hakaret, eleştirilen örgütlerin iç işlerine karışma ve bölücülük olarak adlandırılıp geri çevriliyor. Eleştiri getirenlere küçük burjuva önderlik iddiasında bulunma atfedilip sansüre baş vurulabiliyor. Sorunlar üzerine korkmadan ideolojik mücadele yürütme yerine, açık ve kamuoyu önünde öz eleştirici tartışma boğuluyor.

* RSDİP’nin II. Kongresi’nde Rus Sosyal Demokrasininin iki ana akımı, Bolşevik ve Menşevik akım, ilk kez şekillenerek ortaya çıktılar. Partinin iki kanata bölünmesi başlangıçta önemsiz görünen ve fakat sonuçları itibariyle hayati önemde olan tüzüğün bir maddesinin formülasyonundaki ayrılıkla başladı. Kimin parti üyesi olacağı konusundaki iki değişik formülasyonda aslında iki ayrı parti planı yatıyordu: Proletaryanın devrimci bir kadro-mücadele partisinin Bolşevik planı ve sonuçta aydınların her şeyi belirlediği reformist bir “kitle partisi”nin Menşevik planı. Uluslararası alanda tanınmış birçok marksist o dönemde Rus Sosyal Demokrasisi içindeki gelişmelerin özünü kavramadılar. Bunlar bu “gereksiz” bölünmeye karşı çıktılar ve çoğunluğu Menşevikleri desteklediler. Rus marksistleri içinde o dönemde Lenin’den çok daha fazla tanınan “Büyük marksist”ler Martow ve Plehanow da Menşevik saflarda bulunuyordu.

Bu bölünme daha sonra sınıf mücadelesinin gelişme tarihi içinde hemen bütün siyaset alanlarında kendini gösterdi ve derinleşti. Lenin ve Bolşevikler, Menşeviklerin şimdi bir çizgiye doğru gelişen yanlışlarına karşı tutkulu bir ideolojik mücadele yürüttüler. Troçki gibi merkeziler de bu dönemde pratikte hemen her noktada Leninistlere karşı Menşeviklerin yanında yer alıyor, önemli bir rol oynuyorlardı.

1905’de birinci Rus Devrimi döneminde demokratik devrimde taktik konusunda iki çizgi karşı karşıya duruyordu. Menşevik pozisyon, demokratik devrimde liberal burjuvazinin desteklenmesi gerektiğini savunuyordu. Liberal burjuvazi Çarlığa karşı zafer kazanıldıktan sonra kendi iktidarını kurmalı, kapitalizmi geliştirmeli idi. Böylece proleter devrim için gerekli ön şartlar yaratılmış olurdu.

Buna karşı Bolşevik çizgi şunu savunuyordu: Demokratik devrimde Çarlığa karşı savaşan iki ana sınıf proletarya ve köylülüktür. Proletarya demokratik devrimin en radikal biçimde sonuna kadar götürülmesinden en fazla çıkarı olan sınıftır. Demokratik devrim burjuvazinin önderliğinde, burjuvazinin diktatörlüğünü kurma hedefiyle gerçekleştirilmek zorunda değildir. Demokratik devrim işçi sınıfı önderliğinde, İşçilerin Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğü hedefiyle de gerçekleştirilebilir. Böyle bir diktatörlük altında, demokrasi ve kapitalizmin geliştirilmesi ve sosyalist devrime geçilmesinin ön şartlarının yaratılması konusunda, burjuva diktatörlüğü altında

yapılabileceklerden çok daha fazlası yapılabilir. Burjuvazi, devrimin derinleştirilmesinden korktuğu için eski rejimle uzlaşmaya hazırdır. Lenin “Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasi’nin İki Taktiği” adlı eserinde, Rusya’da olduğu gibi enternasyonal alanda da “Ortodoks marksist” olarak öne çıkan Marksizm’in “Büyükleri”ne karşı sert ideolojik mücadele içinde Marksizm’i geliştirdi.

Stolypin gericiğinin karanlık döneminde (1908-1912) Lenin, Bolşeviklerin safları içinde de etkisini gösteren diyalektik materyalizmden uzaklaşan felsefi sapmalara karşı mücadele yürüttü. Onun “Materyalizm ve Ampriyokritisizm” adlı eseri marksist öğretinin açık ideolojik mücadele içinde mükemmel bir biçimde ilerletilmesidir.

1912 yılında RSDİP’nin Bolşevik Fraksiyonu, kendini Menşeviklerden ve merkezilerden örgütsel olarak da bütünüyle ayırdı. Kendini RSDİP(Bolşevik) adıyla ayrı parti olarak yeniden yapılandırdı. Bu sürecin öncesinde de yine Rusya’da ve II. Enternasyonal içinde yürütülen sert bir ideolojik mücadele vardı.

Birinci Dünya Savaşı yıllarında Lenin “Kapitalizmin En Yüksek Aşaması Olarak Emperyalizm” adlı eserinde kapitalizmde yaşanan özsel değişiklikleri, onun emperyalizme dönüşmesini, bilimsel olarak çözümlendi. Özellikle ultra emperyalizm “teorisyen”lerine karşı yürüttüğü doğrudan ideolojik mücadele ve eleştiri temeli üzerine de kurulu bu eser ile o marksist teoriyi özsel olarak ilerletti.

Görüşümüze göre Lenin’in emperyalizm hakkındaki teorisi bugün de,bugünkü gelişme ve değişimleri onun yardımıyla açıklayabileceğimiz temel eserdir. Çünkü emperyalist sistemde o zamandan günümüze kadar olan ve süren büyük gelişmeler emperyalizmin özünde bir değişiklik yaratmamıştır. Biz hâlâ emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşıyoruz.

Bolşevik Parti oportünizmin her türüne açık ideolojik mücadelesi sayesinde Ekim Devrimine önderlik edebildi ve bir ülkede sosyalizm inşası görevine el atabildi. Yalnızca oportünizmin her türüne karşı açık ideolojik mücadele ile III.(Komünist) Enternasyonal’in, Dünya Komünist Partisi olarak yaratılması mümkün olabildi.

Bu Ekim Devriminin en önemli derslerinden biridir.

Ekimden öğrenmek Lenin’den öğrenmektir! Lenin’den öğrenmek, yenmeyi öğrenmektir!

1 Lenin, “Ne Yapmalı”, Seçme Eserler cilt 3, s. 53, İnter Yayınları, 1993, İstanbul,

2 Lenin, “Iskra Yazı Kuruluna Mektup”, Lenin Eserler Almanca, cilt 7, s.106-107, çeviriyi biz yaptık